

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 czerwca 2014 r.,
sprawy D. R.

skazanego z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 listopada 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 13 czerwca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.

K. Kancelaria Adwokacka 738,00 zł.

(siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % VAT,

**za sporządzenie i wniesienie kasacji przez obrońcę z
urzędu;**

3. obciążyć skazanego D. R. kosztami

sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 21 listopada 2013 r., wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 13 czerwca 2012 r., którym D. R. na podstawie art. 280 § 2 w zw. z art. 14 § 1 i § 3 kk skazany został na karę 10 lat pozbawienia wolności, zmienił w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminował

znanie „niebezpieczny” i czyn ten kwalifikując z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zbiegu z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył karę siedmiu lat pozbawienia wolności, a w pozostałej części zaskarżony apelacją wyrok Sądu Okręgowego utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść D. R. wnioskował obrońca i, zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania „mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie”: 1) art. 7 k.p.k. i art. 366 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. „poprzez inkorporowanie przez Sąd Apelacyjny dowolnej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy w zakresie ustaleń dotyczących udziału D. R. w zarzucanym mu czynie”, 2) art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. „wynikające z zaakceptowania ustaleń faktycznych wyroku Sądu Okręgowego dokonanych w oparciu o dowolną ocenę materiału dowodowego, bez należytego rozpoznania wszystkich zarzutów apelacji” poprzez: a) „pominięcie konsekwentnego nieprzyznawania się D. R. do popełnienia opisanego w akcie oskarżenia przestępstwa”, b) „pominięcie wyników przeprowadzonych już w początkowym etapie śledztwa badań biegłych”, c) „pominięcie opinii biegłego T. J.”, d) „uznanie rozpoznania D. R. jako sprawcę przestępstwa przez E. K. i świadka anonimowego za wiarygodne”, e) „uznanie rozpoznania wizerunku D. R. jako sprawcę przestępstwa przez świadka anonimowego za wiarygodne”, 3) i 4) art. 173 § 1 k.p.k. w zw. z art. 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie technicznych warunków przeprowadzania okazania, polegające na poczynieniu ustaleń faktycznych w oparciu o wyniki czynności okazania osoby oskarżonego E. K. i świadkowi anonimowemu, które to czynności „z uwagi na rażące różnice w wyglądzie zewnętrznym osób przybranych do okazania z wyglądem oskarżonego, nie została przeprowadzona w sposób wyłączający sugestię”, a także „z uwagi na uprzednie okazanie świadkowi anonimowemu wizerunku oskarżonego”, wnioskował o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wnioskował o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy D. R. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast D. R. został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. Sporządzenie i wniesienie w tej sprawie kasacji przez obrońcę z urzędu, uzasadniało zasądzenie na jego rzecz należnego z tego tytułu wynagrodzenia.

Sąd Apelacyjny, ponownie rozpoznając wniesioną przez obrońcę D. R. apelację, w pełnym zakresie, oczywiście zasadnie, uwzględnił zapatrywania prawne i wskazania Sądu Najwyższego sformułowane w wyroku z dnia 18 lipca 2013 r., III KK 92/13.

Z kolei, rozpatrując obecnie zarzuty wniesionej w tej sprawie kasacji obrońcy zwrócić należy przede wszystkim uwagę na to, że, w istocie, powtarza ona zarzuty apelacji wniesionej w tej sprawie przez tego samego obrońcę, w tym, w jej punktach 1 i 2, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, co w ogóle w kasacji jest niedopuszczalne.

Jeżeli natomiast kasację tę rozumieć jako formułującą zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k., to okazuje się ona, w świetle uzasadnienia orzeczenia tego Sądu, oczywiście bezzasadna, gdyż staranna lektura tego dokumentu prowadzi do ustalenia, że Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy i to w sposób w pełni przekonujący. I tak, odnosząc się do zarzutu z punktu pierwszego apelacji, Sąd odwoławczy, dzieląc stanowisko Sądu pierwszej instancji, jeszcze raz zwrócił uwagę na konieczność oceny całości wyjaśnień D. R. w kontekście wszystkich przeprowadzonych dowodów. Rozpatrując kolejne zarzuty apelacji, drugi, trzeci i czwarty, Sąd Apelacyjny ustosunkował się do argumentacji autora apelacji dotyczących: konsekwentnego nieprzyznawania się D. R. do popełnienia przypisanego mu czynu, wszystkich opinii biegłych oraz wyników czynności rozpoznania osoby i wizerunku ówczesnego oskarżonego. Zatem, nie można mówić o naruszeniu przez Sąd Apelacyjny w tej sprawie przepisu art. 457 § 3 k.p.k., jak i innych wskazanych w kasacji przepisów postępowania karnego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

